

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/674/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112223477
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bianka Gelačiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112223477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa N. L., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan Z. republiky a T. republiky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova, 7/A, 816 16 Bratislava, dieťa rodičov: matky - Ing. O. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX, G. - C., T. republika, štátna občianka T. republiky, zastúpenej JUDr. Barbora Holíková, s.r.o., so sídlom Lamačská cesta 3, 841 04 Bratislava, a otca - P. Ivanova, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XX/XXX, XXX XX F., okres Z., štátny občan Z. republiky, za účasti Okresnej prokuratúry Bratislava I, so sídlom Kvetná 13, 821 08 Bratislava, o návrhu matky na udelenie súhlasu s vystaňovaním maloletého do cudziny a o udelenie súhlasu na výber základnej školy pre maloletého, na odvolania otca proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.08.2015, č.k. 3P/57/2012-1909, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0)

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie :

- udelil matke súhlas k vystaňovaniu maloletého N. L., nar. XX.XX.XXXX do T. republiky.
- uložil matke povinnosť otca písomne informovať o zdravotnom stave, školskej dochádzke, záujmových a mimoškolských aktivitách ako aj iných závažných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého a to v pravidelných mesačných intervaloch k poslednému dňu toho ktorého mesiaca.
- udelil za otca maloletého N. L., nar. XX.XX.XXXX súhlas matke s výberom základnej školy - R. škola O., so sídlom I. XXXX/X, G. - C., T. republika na plnenie povinnej školskej dochádzky a poskytovanie základného vzdelávania maloletého.
- zamietol protinávrh otca na výber základnej školy pre maloletého.
- zamietol návrh matky na vyslovenie predbežnej vykonateľnosti rozsudku
- určil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 24 ods.4,5, § 26, § 35, § 43 Zákona o rodine a tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázanú nehodu v otázke vystaňovania sa maloletého z územia Slovenskej republiky a potrebu autoritatívneho rozhodnutie súdu v zmysle návrhu matky. Súd prvej inštancie dôvodil špecifikami daného prípadu, naďalej komplikovaným vzťahom rodičov, ako aj potrebou ochrany maloletého pred negatívnym dopadom nedostatku rodičovskej kompetencie spočívajúcej v schopnosti dohodnúť sa v zásadných otázkach týkajúcich sa maloletého. Poukázal na závery znaleckého posudku vypracovaného znalcom O.. O. N., dospejúc k záveru o tom, že vystaňovanie maloletého do krajiny pôvodu jeho matky do T. republiky, kde má matka pre výchovu a starostlivosť o dieťa vytvorené

stabilné rodinné zázemie, je z hľadiska záujmu dieťaťa plne na jeho prospech. Prihliadal aj na hľadisko výkonu práv a povinností rodičov a na zásah do rodičovských práv otca s odôvodnením, že záujem dieťaťa na výchovu v stabilnom výchovnom prostredí, kde matka lepšie a plnohodnotnejšie (a to nielen po stránke materiálnej, ale po všetkých stránkach) dokáže zabezpečiť potreby dieťaťa, preváži v konaní presadzovaný záujem otca na zotrvaní maloletého na území Slovenskej republiky. V neprospech maloletého považoval výrazne narušené vzťahy medzi rodičmi, vyvolané najmä nepriateľským postojom otca voči matke, ktorú aj naďalej obviňoval z bránenia mu v styku s maloletým napriek tomu, že matka v pravidelných súdom určených intervaloch prítomnosť maloletého na území Slovenskej republiky zabezpečovala. Uviedol, že maloletý sám za prítomnosti sudkyne, prokurátorky a pred psychologicky kvalifikovaným sociálnym pracovníkom vyjadril vlastnú vôľu žiť s matkou v T. republike - G. a s otcom sa pravidelne stretávať ako doposiaľ. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 43 ods. Zákona o rodine venoval náležitú pozornosť názoru maloletého, ktorý vzhľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť ho bol schopný samostatne prejavíť, a spolu s výsledkami rozsiahleho dokazovania bol jedným z podkladov pre rozhodnutie. Poukázal na výsledky odborného posúdenia znalca. z ktorých vyplynulo, že subjektívna preferencia maloletého vo vzťahu k miestu jeho bydliska už má vzhľadom na jeho vek určitú výpovednú hodnotu a je potrebné ju zohľadniť. Vzhľadom na obrannú pozíciu maloletého, ktorý sa nechce otvorene prikloniť k jednému rodičovi na úkor druhého a v rámci rodičovského konfliktu zaujíma intuitívne neutrálnu pozíciu, je ešte vo väčšej miere potrebné prihliadať na objektívne charakteristiky, ktoré súvisia s osobnostnými dispozíciami a rodičovskými kompetenciami otca a matky. Poukázal na závery znalca, podľa ktorého je v záujme maloletého N., aby zostal v osobnej starostlivosti aktuálneho rezidenčného rodiča t.j. matky a naďalej si udržiaval a tiež rozvíjal svoj vzťah s nerezidenčným rodičom t.j. s otcom. Vychádzal zo záverov znalca, že súčasná úprava rozsahu styku rodičov s maloletým vytvára dostatočne porovnateľnú východiskovú pozíciu pre znalecké dokazovanie oboch rodičov, ale najmä pre znalecké posudzovanie maloletého, ktorý sa pravidelne stretáva aj s nerezidenčným rodičom, s ktorým má vytvorený pozitívny vzájomný vzťah. Pokiaľ otec namietal nevhodnosť prostredia v G. pre zdravý vývoj maloletého, ktorej ovzdušie je podľa výsledkov meraní, na ktoré poukazoval, značne znečistené súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by kvalita ovzdušia v G. bola nepriaznivá do tej miery, že by akýmkoľvek negatívnym spôsobom vplývala na zdravie dieťaťa. Uviedol, že kvalita ovzdušia je podľa všeobecne známych zistení pravidelne monitorovaná príslušnými orgánmi T. republiky, ktoré sú povinné prijať opatrenia na ochranu zdravia obyvateľstva pred prípadnými škodlivými účinkami a zdôraznil, že takéto skutočnosti v konaní preukázané neboli. Poukázal na skutočnosť, že rodinný dom vo S., na ktorý otec v súvislosti s vystaňovaním maloletého poukazuje a ktorého prostredie v tejto súvislosti porovnáva s prostredím, do ktorého chce matka dieťa vystaňovať, patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a pokiaľ otec mal skutočne záujem na blahu svojho dieťaťa, tak ako to prezentuje v súvislosti s prostredím, v ktorom má dieťa vyrastať, nie je zrejmé, prečo po rozvoze manželstva, v rámci ktorého sa s matkou dohodli na zverení maloletého do jej osobnej starostlivosti a ich rodičovská dohoda bola podkladom pre súdne rozhodnutie v otázke úpravy výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvoze manželstva pripustil, aby matka maloletého spolu s maloletým na konci roku 2009 opustili rodinný dom vo S. a odsťahovali sa do prenájmu. V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že maloletý má v T. republike zabezpečené vyhovujúce bývanie, školskú dochádzku, ako aj zdravotnú starostlivosť a hoci vyrastal na Slovensku, ovláda slovenský aj český jazyk. Vyjadril názor že vzhľadom na geografickú a jazykovú blízkosť T. a Slovenskej republiky, neexistuje jazyková alebo kultúrna bariéra, ktorá by komplikovala jeho pomery v prostredí T. republiky. Zdôraznil, že vzhľadom na ust. § 154 O.s.p. vychádzajúc zo skutkového stavu v čase jeho vyhlásenia, vzal do úvahy, že maloletý bol právoplatným rozsudkom zverený do osobnej starostlivosti matky, ktorá má právo mať dieťa u seba, čo je ústavným vyjadrením zásady, že starostlivosť o deti a ich výchova je právo rodičov a deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Mal za to, že rozhodnutím o udelení súhlasu matke k vystaňovaniu maloletého do T. republiky, krajiny jej pôvodu nedôjde k zásadnej zmene v realizácii úpravy styku, nastolenej rozsudkom Okresného súdu Pezinok č.k. 10C 16/2019-29 zo dňa 15.10.2009 o rozvoze manželstva, práva otca na styk s maloletým ostávajú zachované a uvedená úprava je v záujme maloletého a obstoí do budúca aj popri výkone tohto rozhodnutia. V záujme udržiavania väzby medzi otcom a maloletým súd prvej inštancie v súlade s ust. § 24 ods. 5 veta prvá Zákona o rodine zaviazal matku k informovaniu otca o zdravotnom stave, školskej dochádzke, záujmových a mimoškolských aktivitách maloletého dieťaťa v mesačných intervaloch. V nadväznosti na verdikt súdu týkajúci sa otázky vystaňovania maloletého rozhodol súd aj o návrhu matky na výber základnej školy, keď poukazujúc na záver týkajúci sa rozhodnutia o udelení súhlasu k vystaňovaniu maloletého, udelil aj súhlas matke na výber základnej školy pre maloletého, konkrétne Základnej školy O., so sídlom I. XXXX/X, G. - C., T. republika, ako základnej školy na plnenie povinnej školskej dochádzky a

poskytovanie základného vzdelávania maloletého. Poukázal na neodkladné opatrenie Krajského úradu O. kraja zo dňa 19.09.2013, ktorým bolo Základnej škole O. uložené, aby maloletému poskytovala základné vzdelávanie a umožnila mu plniť povinnú školskú dochádzku. Maloletý určenú základnú školu už tretím rokom navštevuje, je preto plne v jeho záujme, aby v školskej dochádzke na uvedenej škole pokračoval. Vzhľadom na verdikt súdu ohľadom spornej otázky vystaňovania súd prvej inštancie protinávrh otca na výber základnej školy pre maloletého logicky zamietol. Návrh matky na vyslovenie predbežnej vykonateľnosti rozsudku súd prvej inštancie zamietol s odôvodnením, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky predpokladané ust. § 162 ods. 3 O.s.p., s poukazom na v konaní doposiaľ platné neodkladné opatrenie č.k. 3P 57/2012-719 zo dňa 15.2.2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, č.k. 20CoP 43/2013-854 zo dňa 23.4.2013, ktorým súd dočasne udelil maloletému N. súhlas vycestovať a zdržiavať sa s matkou v cudzine - T. republike v čase osobnej starostlivosti matky, s úpravou styku otca s maloletým počas bežného týždňa kalendárneho roka každý páry víkend v mesiaci od piatku od 14.00 hod. do nedele do 18.00 hod.. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p..

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletého navrhujúc, aby odvolací súd v zmysle § 221 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok považoval za predčasný, nezákonný a zmätočný. Súdu prvej inštancie vytkol, že vo veci rozhodol napriek existujúcej prekážke litispendencie, na ktorú viac krát v konaní upozorňoval. Poukázal na konanie začaté pred Okresným súdom Bratislava V na jeho návrh, č.k. 22P 438/2010 o zmenu zverenia, v ktorej v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 05.06.2013 bolo vyslovené porušenie jeho ústavných práv uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 5Cdo 10/2012 zo dňa 06.12.2012, a v dôsledku ktorého Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením 11CoP 380/2015-253 zo dňa 13.08.2015, zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.02.2011 č.k. 22P 438/2010-46, ktorým bolo konanie zastavené a vec mu vrátil na ďalšie konanie o jeho pôvodnom návrhu na zmenu zverenia. Tvrdil, že konanie na Okresnom súde Bratislava V o jeho návrhu na zmenu zverenia a konanie na Okresnom súde Bratislava I majú identický predmet aj účastníkov konania, preto Okresný súd Bratislava I mal konanie zastaviť a nie vydať napádaný rozsudok. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojej podstate odopiera maloletému právo na zachovanie jeho vzťahu k obom rodičom a za absurdné považoval tvrdenie súdu, že jeho úprava styku s maloletým upravená v rozsudku o rozvede manželstva obstoí do budúca aj keď bude maloletý žiť v G., keď styk v stredu pri vyzdvihovaní maloletého zo školy neprichádza vzhľadom na vzdialenosť bydlísk do úvahy. Poukázal na uznesenie súdu prvej inštancie 3P 57/2012-719 zo dňa 15.02.2013, ktorým udelil matke dočasný súhlas vycestovať a zdržiavať sa s maloletým v T. republike, v ktorom sudkyňa považovala potrebné tomuto stavu prispôbiť aj jeho styk s maloletým. Uviedol, že súd nerozhodol o doplnujúcom návrhu matky doručenom súdu 29.11.2012 o úprave styku, čím sa dopustil ďalšej procesnej chyby. Namietal postup súdu prvej inštancie pri zisťovaní názoru maloletého dieťaťa s odôvodnením či sudkyňa, prokurátorka či kolízna opatrovníčka prítomné pri výsluchu maloletého sú kompetentné posúdiť, či maloletý vyjadril svoju vôľu. Namietal, že súd rozhodol dňa 14.08.2015 bez toho, aby bol v záujme objektívneho posúdenia veci vypočutý maloletý prostredníctvom Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava, ktorý mu na vypočutie dieťaťa zaslal pozvánku, o ktorej však z dôvodu dovolenky mimo územia SR nevedel. Mal za to, že súd prvej inštancie sa zameral iba na názor maloletého vyslovený v súdnej miestnosti a vôbec sa nezaoberal inými názormi maloletého, ktoré konštantne vyjadrovali vôľu maloletého žiť s ním na Slovensku. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie maloletého pri šetrení pomerov Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Pezinok v jeho domácom prostredí vo S., ako aj na odborné vyjadrenie Výskumného ústavu detskej psychológie a patopsychológie v Bratislave A.. S. O. zo dňa 27.01.2014 a na trestné stíhanie vedené proti matke ORPZ v Pezinku, za prečin marenia súdneho rozhodnutia. Vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu namietal, že súd prvej inštancie znalca nijako neinformoval a nekonfrontoval so závažnými nedostatkami jeho znaleckého posudku, na ktoré vo svojom vyjadrení zo dňa 28.06.2015 poukazoval. Za nemožné považoval, že súdom ustanovený znalec O.. N. dospel vo svojom znaleckom posudku k diametrálne odlišným záverom, ako ním oslovený uznávaný psychológ PhDr. S. O., ktorý sa s ním, jeho partnerkou a maloletým viac krát rozprával. Mal za to, že súd skôr ako nariadil znalecké dokazovanie, sa mal v prvom rade riadne vysporiadať s ním predloženými vyjadreniami A.. S. O., ktorého závery nemal dôvod spochybňovať. V tejto súvislosti vyslovil názor, že súd má pri hodnotení ako znaleckého posudku, tak aj odborného vyjadrenia predloženého účastníkom postupovať rovnako, ako by išlo o znalecký posudok vyžiadaný súdom. Namietal, že súd nevyhovel jeho návrhu o nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. Mal za to, že súd prvej inštancie mu svojim postupom odňal možnosť konať

pred súdom, keď nariadil pojednávanie na deň 17.08.2015 v mesiaci, kedy sa výlučne venuje synovi a keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti napriek tomu, že súdu dňa 08.08.2015 doručil žiadosť o odročenie z dôvodu absolvovania letnej dovolenky. Tvrdil, že postup súdu prvej inštancie je vecne nesprávny, nakoľko nebol dostatočne zistený skutkový stav, súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec neprávne právne posúdil.

4. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdiť. V súvislosti s namietanou otázkou litispencie poukázala na rozhodnutie súdu prvej inštancie 3P 57/2012-1883 zo dňa 17.08.2015, ktorým súd konanie o zmene úpravy výkonu rodičovských práv a povinností z dôvodu možnosti existencie prekážky litispencie vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude existencia prekážky skôr začatej veci posúdená. Zdôraznila, že v konaní začatom na jej návrh je predmetom konania udelenie súhlasu s vystaňovaním maloletého a o návrhu otca a matky o udelenie súhlasu s výberom školy pre maloletého, teda ide o odlišný predmet konania, akým je predmet konania vedeného na okresnom súde Bratislava V č.k. 22P 438/2010 o návrhu otca na zmenu zverenia. Pokiaľ otec namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol o jej návrhu na zmenu úpravy styku uviedla, že v takom prípade prichádza do úvahy doplnenie rozsudku o tú časť predmetu konania, o ktorej súd rozhodnúť opomenul. Otec uvedené opomenutie zaradil ako odvolací dôvod, čo podľa jej názoru vo vzťahu k predmetnému konaniu nie je prípustné. K otázke zisťovania názoru maloletého uviedla, že názor maloletého bol v konaní opakovane zisťovaný a to výsluchom na súde, ako aj v rámci znaleckého posudku, ktorého závery otec vo svojom odvolaní zrejme úmyselne opomína. Poukázala na záver znalca, ktorý v posudku konštatoval, že výpovede maloletého vo vzťahu k matke a k otcovi sú nemenné v prítomnosti matky aj počas jej neprítomnosti, čo nasvedčuje tomu, že maloletý vypovedal slobodne. Zdôraznila, že znalecký posudok poskytol rodičom rovnakú príležitosť na preskúmanie ich vzťahu s maloletým, pričom otec napriek ústretovosti znalca v snahe vyhovieť požiadavkám otca, svoju príležitosť dobrovoľne nevyužil. Znalec vypracoval rozsiahly znalecký posudok, ktorý bol dostatočne podložený stretnutiami s ňou a s maloletým, ako aj štúdiom rozsiahleho spisového materiálu. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď v konaní neprihliadol na jednostranné závery PhDr. S. O., ktoré boli vypracované bez jej oslovenia a bez toho, aby jej bola daná možnosť byť účastná odborného vyšetrenia, boli vypracované bez objektivizácie informácií o skutkovom stave a na základe informácií od otca a jeho priateľky. K otcom namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom uviedla, že podmienky na odročenie pojednávania dňa 17.08.2015 podľa § 119 O.s.p. splnené neboli, keď otec mal informáciu o dátume pojednávania takmer v dvojmesačnom predstihu, a mohol si dovolenku zariadiť tak, aby nezasahovala do vopred naplánovaného a riadne oznámeného pojednávania. Pokiaľ ide o to, či súd svojim rozhodnutím prejedikoval rozsudok mala za to, že k prejedikovaniu rozsudku predbežným opatrením nedošlo. S ohľadom na predmet sporu nepochybne existovala potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania po dobu konania vo veci samej, pričom súd následne vykonával rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého vo veci riadne rozhodol. Ku skutočnosti týkajúcej sa jej trestného stíhania na základe trestného oznámenia otca uviedla, že uznesením Okresnej prokuratúry Pezínok zo dňa 02.11.2015 bolo uznesenie o začatí trestného stíhania ako neopodstatnené zrušené, pričom vyšetrovateľ následne v súlade s právnym názorom prokuratúry uznesením OR PZ v Pezínku zo dňa 01.11.2015 trestné oznámenie odmietol.

5. Kolízny opatrovník navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

6. Okresný prokurátor pre Bratislavu I v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznil, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol maloletý právoplatným rozsudkom súdu zverený do osobnej starostlivosti matke. V konaní bolo preukázané, že maloletý má v Českej republike matkou vytvorené vhodné rodinné zázemie, vyhovujúce bývanie, zdravotnú starostlivosť a povinnú školskú dochádzku. Poukázal na geografickú a jazykovú blízkosť Slovenskej a T. republiky s tým, že maloletý ovláda slovenský aj český jazyk. Poukázal na závery znaleckého posudku, ako aj zisťovaný názor maloletého v konaní. Uviedol, že prvoradou zákonnou povinnosťou matky je prioritne si plniť vyživovaciu povinnosť k maloletému, pričom matka si po rozvoze manželstva v krajine svojho pôvodu v T. republike našla zamestnanie s ohodnotením, na Slovensku sa však s takýmto ohodnotením zamestnať nevedela. Dieťa má vybudovaný pozitívny vzťah k obom rodičom, ktorý sa vo vzťahu k otcovi bude udržiavať a rozvíjať pravidelným stretávaním. Mal za to, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi namietanými skutočnosťami a jeho myšlienkový postup bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na vykonané dokazovanie a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež na ním prijaté právne závery.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65, § 66 zák. č. 161/15 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej C.m.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav veci, keď vo vzťahu k návrhom rodičov vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8. Odvolací súd udáva, že konanie vo veci začalo podaním návrhu matky na nahradenie súhlasu otca s vysťahovaním maloletého do T. republiky doručenom súdu dňa 06.03.2012, pričom na konanie sa aplikoval procesnoprávny predpis, ktorý bol v čase rozhodovania odvolacieho súdu zrušený. Týmto predpisom bol zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, účinný do 30.06.2016, zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ktorý svoju účinnosť nadobudol dňa 01.07.2016. Procesné ustanovenia v konaniach v niektorých statusových veciach fyzických osôb (akým je i predmetné konanie) boli však upravené zákonom č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ktorý nadobudol účinnosť taktiež dňa 01.07.2016. Z uvedeného dôvodu odvolací súd skúmal časovú koexistenciu skoršej právnej úpravy (zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku) a novej právnej úpravy (zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku). V tejto súvislosti konštatuje, že procesné právo na rozdiel od hmotného práva v prípade stretu novej a starej právnej úpravy je charakterizované princípom okamžitej aplikability nových procesnoprávných noriem na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších (zrušených) predpisov. Navyše princíp okamžitej aplikability procesných noriem je komplementárny s osobitným pravidlom v podobe zachovania účinkov procesných úkonov vykonaných v „živých“ konaniach podľa zrušenej právnej úpravy, nazývaný aj ako princíp justifikácie účinkov procesných úkonov. Obsahom tohto princípu je skutočnosť, že procesné úkony subjektov súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samostatné aj počas účinnosti nového procesného predpisu.

9. Podľa § 35 Zákona o rodine, ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vysťahovaní maloletého do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

10. Podľa § 387 ods.2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi uvedenými súdom prvého stupňa týkajúcimi sa jeho výrokov, v ktorých udelil matke súhlas k vysťahovaniu maloletého do T. republiky, udelil matke za otca súhlas s výberom základnej školy a protinávrh otca zamietol, uložil matke informačnú povinnosť, ako aj to, že nezmenil doposiaľ platnú úpravu styku otca s maloletým. Keďže súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky relevantného charakteru, ktoré otec čiastočne zopakoval v podanom odvolaní, osvojac si dôvody rozhodnutia, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods. 2 C.s.p..

12. Odvolací súd pre doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme vyporiadania sa s odvolacími námietkami otca ako prvoradé konštatuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia, avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, však nie je súd povinný dať

podrobnú odpoveď na každý argument účastníka. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkám otca o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje.

13. Vo vzťahu k otcom namietanej prekážke litispendencie na základe existencie ktorej mal súd prvej inštancie konanie o návrhu matky o nahradenie súhlasu otca s vystaňovaním maloletého do cudziny zastaviť, odvolací súd po preskúmaní prejednávanej veci, túto vyhodnotil ako nedôvodnú. V danom prípade súd prvej inštancie konal o návrhu matky na nahradenie súhlasu otca s vycestovaním maloletého do cudziny a o návrhoch rodičov o udelení súhlasu s výberom školy t.j. išlo o konanie, ktoré je možné začať iba na návrh v zmysle ust. § 35 Zákona o rodine, iniciované rodičmi z dôvodu ich nezhody o podstatných veciach súvisiacich s výkonom ich rodičovských práv a povinností, pričom konania začaté na návrhy otca o zmenu zverenia maloletého podané na Okresnom súde Bratislava V, sú konania, ktoré môže súd začať aj bez návrhu. Je možné preto uzavrieť, že ide o konania s odlišným predmetom konania a preto postupoval súd prvej inštancie správne keď uznesením 3P 57/2012-1883 zo dňa 17.08.2015 vylúčil návrh otca o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností podľa § 112 ods. 2 Os.p. na samostatné konanie, na ktorého odôvodnenie odvolací súd poukazuje. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 17.08.2015 z obsahu spisu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 22P/438/2010 vedeného Okresným súdom Bratislava V vo veci starostlivosti súdu o maloletého N. L., v konaní o návrhu otca na zmenu rozhodnutia o osobnej starostlivosti maloletého do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov zistil, že Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením, č.k. 11CoP/380/2015-253 zo dňa 13.08.2015 zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.02.2011, č.k. 22P/438/2010-46, ktorým prvoinštančný súd konanie o uvedenom návrhu otca zastavil a vec prvostupňovému súdu vrátil na ďalšie konanie, zohľadniac aj návrh otca na zastavenie konania z dôvodu litispendencie a vyhodnotiac uvedené, ako novú skutočnosť, pre ktorú je potrebné nanovo posúdiť existenciu podmienok konania podľa § 103 a 104 ods. 1 O.s.p. (rozhodnúť, či konaniu o návrhu otca na zmenu o osobnej starostlivosti zo dňa 05.03.2012 pôvodne vedenom pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 3P/57/2012 nebráni prekážka skôr začatej veci podľa § 83 O.s.p.), postupoval správne, keď uvedené konania (tých istých účastníkov konania, ale s rozdielnym predmetom konania) v záujme hospodárnosti s poukazom na rôzne procesné štádiá, v ktorých sa v dôsledku uvedenej novej skutočnosti ocitli, „rozpojil“. Odvolací súd sa stotožnil aj s tvrdením súdu prvej inštancie, že takýmto postupom súdu nie sú nijakým spôsobom dotknuté práva účastníkov konania na súdnu ochranu, nakoľko o návrhu otca na zmenu zverenia maloletého zo dňa 05.03.2012 bude rozhodnuté v samostatnom konaní (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 122/05 zo 14. júna 2006).

14. Za nedôvodné odvolací súd posúdil námietky otca, týkajúce sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, keď neprihliadol na ním predložené odborné stanoviská psychológa A.. S. O., spôsobu zisťovania názoru maloletého a jeho vyhodnotenia, ako aj poukazovanie na závery súdom ustanoveného znalca, ktorý podľa jeho názoru dospel k nesprávnym a diametrálne odlišným záverom, ako ním kontaktovaný A.. S. O.. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď v konaní neprihliadol na závery A.. S. O., iniciované otcom, za prítomnosti jeho priateľky, bez prizvania matky, vyhotovené bez zistenia objektívnych informácií, na základe zadania otca a iba ním prezentovanej celkovej situácie v rodine. Odvolací súd potrebuje zdôrazniť, že odborné vyjadrenie A.. S. O. nemožno z pohľadu objektivity a spôsobu zistených informácií, jeho záverov a účelu pre ktoré bolo vyhotovené, považovať za nestranné a profesionálne a preto ani naň prihliadať.

15. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o návrhoch rodičov riadne zistil skutočný stav v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Súd prvej inštancie správne zohľadnil názor maloletého

N. a jeho postup pri jeho zisťovaní bol správny, keď súd maloletého vypočul vhodným spôsobom, za prítomnosti kolízneho opatrovníka a v danom prípade aj prokurátora. Vychádzajúc z obsahu Zápisnice z výsluchu maloletého vykonaného súdom prvej inštancie je treba uviesť, že súd prvej inštancie k zhodnoteniu výsluchu maloletého pristupoval diferencovane, zväzil jeho dosah najmä s ohľadom na vek, rozumovú, ale i emocionálnu vyspelosť maloletého a správne vyhodnotil, že dieťa je schopné vyjadriť svoj názor k predmetu prejednávanej veci, ktorá sa ho týka. Názor maloletého bol rovnako zisťovaný aj v rámci súdom nariadeného znaleckého dokazovania, ktoré jednoznačne dalo odpovede na sporné otázky a ktorého záverom v záujme maloletého zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie. Závery znalca vychádzali z preskúmania rozsiahleho spisového materiálu, vyšetrenia maloletého a matky, pričom otec sa znaleckého dokazovania, napriek ústretovosti znalca dobrovoľne nezúčastnil. Odvolací súd preto námietky otca v tomto smere a spochybňovanie záverov znalca vyhodnotil ako účelové.

16. Za nedôvodné posúdil odvolací súd aj námietky otca o tom, že súd prvej inštancie nerozhodol o jeho návrhu na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. Je treba uviesť, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu účastníkov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je teda vždy vecou konajúceho súdu a nie účastníkov konania. V súvislosti s hore označeným návrhom otca na doplnenie dokazovania odvolací súd poznamenáva, že v kontexte skutkových okolností prípadu veľmi dôsledne zistených súdom prvého stupňa (vrátane výsluchu maloletého dieťaťa a vykonaného znaleckého dokazovania, ktorého sa otec zámerne nezúčastnil) sa mu toto dokazovanie správne javilo byť nadbytočné, nesmerujúce k preukázaniu okolností potrebných pre právne a skutkové posúdenie zisteného stavu veci. Rovnako za nedôvodné odvolací súd považoval námietku otca v súvislosti s ďalšou potrebou zisťovania názoru maloletého kolíznym opatrovníkom, ktorý na pojednávaní dňa 17.08.2015 a po výsluchu znalca nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

17. Pokiaľ otec v odvolaní namieta, že rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k odopretiu maloletému práva na zachovanie vzťahu k obom rodičom a že súd nerozhodol o celom predmete konania (keď opomenul vo výroku rozhodnúť aj o dopĺňujúcom návrhu matky na zmenu úpravy styku otca s maloletým) je treba uviesť, že konanie o zmene výkonu rodičovských práv a povinností je konaním, ktoré je možno začať aj bez návrhu, v ktorom súd nie je viazaný návrhom účastníka. Odvolací súd udáva, že rozhodnutím súdu o udelení súhlasu matke k vysťahovaniu maloletého do T. republiky, vzhľadom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Pezinok 10C 16/2009-29 zo dňa 15.10.2009, ktorý upravuje výkon rodičovských práv a povinností rodičov na čas po rozvode manželstva, vrátane rozsiahlej úpravy styku otca s maloletým, právo na zachovanie vzťahu maloletého s otcom dotknuté nebolo. V súlade so záujmom maloletého bol aj postup súdu prvej inštancie, keď aj s ohľadom na stanovisko znalca, do pôvodnej úpravy styku nezasiahol, keďže tá by v konečnom dôsledku v rámci návrhu matky, právo otca na styk s maloletým obmedzila. Súd svoj záver v odôvodnení napádaného rozsudku riadne zdôvodnil konštatovaním, že pre zmenu v úprave styku otca s maloletým podmienky splnené neboli. Pokiaľ otec namieta, že súd prvej inštancie rozhodol aj o jeho návrhu na výber základnej školy pre maloletého, podaného v zmysle § 35 Zákona o rodine, ktorý však nepodal, odvolací súd mu dáva do pozornosti, že dňa 03.03.2014 bol súdu prostredníctvom jeho právnej zástupkyne doručený jeho návrh vo veci samej, ktorým sa domáhal určenia, že maloletý bude na plnenie povinnej školskej dochádzky navštevovať základnú školu M.R. S. na B. ulici v N.

18. K námietke otca, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý konal a rozhodol na pojednávaní dňa 17.08.2015 v jeho neprítomnosti, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odvolací súd po

preskúmaní súdneho spisu dospel k záveru o jej nedôvodnosti. Z obsahu spisu je zrejmé, že otec o termíne pojednávania vytyčeného na deň 17.08.2015 vedel od 23.06.2015, pričom dňa 08.07.2015 bola súdu doručená urgencia otca o urýchlené konanie vo veci. Dňa 10.08.2015 bola súdu doručená žiadosť otca o odročenie pojednávania z dôvodu, že si plánovanú dovolenku na posledný augustový týždeň 2015 stornoval a dňa 07.08.2015 zakúpil nový zájazd v termíne od 11.08.2015 do 18.08.2015, bez preukázania závažných pracovných či rodinných dôvodov. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď v zmysle ust. § 119 O.s.p. zmenu termínu vopred plánovanej dovolenky otca nevyhodnotil ako dôležitý dôvod, spĺňajúci podmienky uvedeného ustanovenia pre odročenie pojednávania a obratom mu aj oznámil, že na jeho dôvody na odročenie pojednávania neprihliada.

19. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie v danej veci rozhodol v súlade so zákonom, pri zohľadnení najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa ako prioritného kritéria pre rozhodovacia činnosť súdu v konaní starostlivosti o maloleté deti, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil, pričom podľa ods. 2 citovaného ustanovenia poukazuje na správne právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 C.m.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).